

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 września 2018 r., wydanym w sprawie z wniosku A. D. (1) z udziałem A. D. (2) o wpis hipoteki przymusowej do działu IV księgi wieczystej (...), wydanym na skutek skargi A. D. (2) na wpis referendarza sądowego z dnia 10 lipca 2018 r., Sąd Rejonowy w Skierniewicach utrzymał w mocy zaskarżony wpis.

Sąd I instancji wskazał, że referendarz sądowy dokonał w księdze wieczystej Nr (...) wpisu na rzecz A. D. (1) hipoteki przymusowej w kwocie 32.399,01 zł jako zabezpieczającej spłatę wierzytelności przysługującej A. D. (1) i zasądzonej w punkcie III. lit. b. postanowienia Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 20 września 2016 r. wydanego w sprawie I Ns 491/09 o podział majątku wspólnego i zniesienie współwłasności; podstawą wpisu było opisane postanowienie znajdujące się w aktach księgi wieczystej. W dniu 19 lipca 2018 r. zawiadomienie o wpisie zostało doręczone uczestniczce, która złożyła skargę na wpis, wnosząc o jego uchylenie i zarzucając, że dokonano wpisu pomimo tego, iż sprawa o podział dorobku i zniesienie współwłasności jest nadal w toku, a to w sprawach I C 70/17, I Ns 491/09 i I Co 179/18 oraz że wniesione zostały również skargi na czynności komorników, jak również podnosząc uchybienia, jakich miał dopuścić się Sąd w sprawie o podział majątku wspólnego i zniesienie współwłasności. W treści uzasadnienia skargi przywołano nadto rozważania na temat przesłanek umorzenia postępowania egzekucyjnego oraz subrogacji – w związku z twierdzeniami o zaspokojeniu roszczeń wierzyciela A. D. (1) poprzez spełnienie należnego świadczenia do rąk wspólnych dzieci wierzyciela i dłużniczki. A. D. (2) zarzuciła ponadto, iż bezpodstawnie wpisu hipoteki dokonano w kwocie 32.399,00 zł, podczas gdy zobowiązanie wynosi 21.700,00 zł.

Sąd meriti doszedł do wniosku, że skarga nie zasługuje na uwzględnienie, a zaskarżony wpis utrzymał w mocy. Podkreślił, że zakres kognicji sądu wieczystoksięgowego określa art. 626⁸ § 1 i 2 k.p.c. stanowiący, iż wpis dokonywany jest na wniosek i w jego granicach, a Sąd, rozpoznając wniosek, bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej. Wskazał dalej, że zgodnie z art. 109 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1916 ze zm.), wierzyciel, którego wierzytelność jest stwierdzona tytułem wykonawczym, określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym, może na podstawie tego tytułu uzyskać hipotekę na wszystkich nieruchomościach dłużnika (hipoteka przymusowa). Wyjaśniono dalej, że jako podstawę wpisu powołano we wniosku dokument znajdujący się już w aktach księgi wieczystej, czyli prawomocne postanowienie z dnia 20 września 2016 r., wydane w sprawie I Ns 491/09 Sądu Rejonowego w Skierniewicach, którym zasądzono od A. D. (2) na rzecz A. D. (1) kwotę 21.599,34 zł tytułem spłaty, płatną w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminowi płatności. Orzeczenie to zostało zaopatrzone w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 6 marca 2018 r., którym nakazano wydanie wierzycielowi drugiego tytułu wykonawczego celem ustanowienia hipoteki przymusowej na przysługującym A. D. (2) prawie własności nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta numer (...). Z treści tej księgi wynika, że jest ona prowadzona dla nieruchomości stanowiącej własność A. D. (2).

Sąd Rejonowy stwierdził, że z powyższych okoliczności płynie wniosek, iż zaskarżony wpis nie narusza art. 109 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1916 ze zm.), ani art. 626⁸ § 1 i 2 k.p.c., ponieważ dokonano go na podstawie dokumentu spełniającego wymogi formalne oraz na złożony w przepisanej formie wniosek osoby legitymowanej, tj. wierzyciela, którego wierzytelność jest stwierdzona tytułem wykonawczym spełniającym wymogi przepisów postępowania egzekucyjnego, czyli prawomocnym orzeczeniem sądu w rozumieniu art. 777 § 1 pkt 1 k.p.c. Wpis nie wykracza przy tym poza granice wniosku, tj. ponad kwotę 32.399,01 zł i został poczyniony w księdze wieczystej nieruchomości, której właścicielką jest dłużniczka A. D. (2). Odnosząc się do zarzutów postawionych w treści skargi, wskazano, że kognicja sądu wieczystoksięgowego jest zredukowana, a do zadań tego sądu nie należy ustalanie, czy w stosunkach między A. D. (1) i A. D. (2) istnieją podstawy do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności czy też do umorzenia prowadzonej egzekucji. Dla zasadności dokonanego wpisu nie mają żadnego znaczenia rozważania skarżącej na temat instytucji subrogacji, zaspokojenia wierzyciela przez spełnienie należnego mu świadczenia do rąk wspólnych dzieci, przesłanek umorzenia egzekucji, innych toczących się z udziałem

skarżącej postępowań sądowych i egzekucyjnych czy też ewentualnych uchybień popełnionych w toku sprawy o podział majątku wspólnego. Podniesiono również, że wbrew odmiennym twierdzeniom zaprezentowanym w treści skargi, nie budzi wątpliwości prawomocność postanowienia wydanego w sprawie I Ns 491/09, co oznacza, że sprawa ta nie jest bynajmniej w toku. Sąd zwrócił również uwagę, odnosząc się do treści kolejnego zarzutu, że choć w postanowieniu działowym zasądzone na rzecz wnioskodawcy jedynie kwotę 21.599,34 zł, to jednak, zgodnie z art. 110¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1916 ze zm.), wierzyciel może żądać wpisu hipoteki przymusowej na sumę nie wyższą niż wynikająca z treści dokumentu stanowiącego podstawę jej wpisu do księgi wieczystej, jednak jeżeli z dokumentu tego nie wynika wysokość sumy hipoteki, suma hipoteki nie może przewyższać więcej niż o połowę zabezpieczonej wierzytelności wraz z roszczeniami o świadczenia uboczne określonymi w dokumencie stanowiącym podstawę wpisu hipoteki na dzień złożenia wniosku o wpis hipoteki. Z postanowienia będącego podstawą wpisu do księgi wieczystej nie wynika wysokość hipoteki przymusowej, więc żądanie wnioskodawcy było zgodne z przytoczonym przepisem, gdyż sumę hipoteki oznaczono na kwotę stanowiącą 150 % zabezpieczonej wierzytelności, tj. na kwotę 32.399,01 zł, a wpis odpowiada obowiązującym normom prawnym.

Apelację od tego postanowienia złożyła uczestniczka postępowania, zaskarżając wydane rozstrzygnięcie całości oraz zarzucając mu naruszenie:

1. art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez niezawieszenie postępowania z urzędu, pomimo że rozstrzygnięcie postępowania egzekucyjnego jest zależne od wyniku innych toczących się postępowań, których przedmiot stanowi element podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie (sygn. akt: I Co 70/17, I Ns 491/09, I Co 179/18 oraz postępowań toczących się ze skarg na czynności komornika prowadzącego postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 4870/17);
2. art. 217 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez niedopuszczenie zgłoszonego prawidłowo dowodu wykonania zobowiązania „(...) na okoliczność wniosku skarżącej z dnia 21 listopada 2016, w toku rozpatrzenia (...)” i dowodów z oświadczeń złożonych przed notariuszem w S. przez dzieci A. D. (1) na okoliczność instytucji subrogacji na podstawie wcześniejszej umowy (komunikat z dnia 4 listopada 2016 r.);
3. art. 217 § 2 k.p.c. oraz art. 240 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu w postaci wykonania zobowiązania – instytucji subrogacji, mimo że w świetle ustalonych okoliczności faktycznych konieczność przeprowadzenia dowodu na okoliczność dokonania wpisu hipoteki do księgi wieczystej jest oczywista z punktu widzenia wyjaśnienia sprawy;
4. art. 233 § 1 i 2 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w sprawie, dokonanej tylko na podstawie wniosku wierzyciela, bez uwzględnienia wniesionych środków zaskarżenia i powództwa opozycyjnego, wbrew zasadom prawa, logiki i doświadczenia życiowego, skutkujących błędnymi ustaleniami, zarówno na etapie subsumcji, jak i orzekania w sprawie o podział majątku i zniesienia współwłasności, a także dokonywania wpisu hipoteki z przytoczeniem przepisów prawa,
5. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia z przytoczeniem odpowiednich przepisów prawa w postępowaniach jeszcze niezakończonych.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia utrzymującego w mocy wpis hipoteki w księdze wieczystej Kw (...), dokonanie w przedmiotowej sprawie wszechstronnego rozpatrzenia wniesionych środków zaskarżenia z uwagi na ograniczony zakres kognicji Sądu w postępowaniu wieczystoksięgowym, uchylenie klauzuli wykonalności z dnia 6 marca 2016 r. wobec wykonania zobowiązania, czego Sad Rejonowy w Skierniewicach nie rozważył zgodnie z przepisami prawa, uchylenie prowadzonego postępowania egzekucyjnego jako bezzasadnego wobec wykonania zobowiązania, zasądzenie od wierzyciela kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, a także o nieobciążenie skarżącej kosztami postępowania apelacyjnego z uwagi na jej trudną sytuację finansową i życiową.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie podlegała uwzględnieniu, jako bezzasadna. Zdaniem Sądu odwoławczego, postanowienie Sądu Rejonowego w pełni odpowiada prawu i podzielić należy zarówno dokonane przez ten Sąd ustalenia faktyczne – co pozwala Sądowi odwoławczemu przyjąć je za własne – jak i dokonaną ocenę prawną tych okoliczności, która doprowadziła do wydania trafnego rozstrzygnięcia.

Podniesione przez apelującą zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Przede wszystkim nie znajduje oparcia w faktach zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., gdyż Sąd meriti wyczerpująco wyjaśnił, jakie przepisy prawa stały się podstawą zapadłego rozstrzygnięcia. Lektura uzasadnienia apelacji prowadzi zresztą do wniosku, że skarżąca zgłasza w ten sposób de facto zastrzeżenia do bierności – w jej ocenie – Sądu, do którego wniosła pozew o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, ewentualnie żąda od sądu wieczystoksięgowego, by zasadność tego powództwa ocenił w niniejszym postępowaniu. Zarzut ten oczywiście nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż Sąd II instancji ocenia prawidłowość procedowania w rozpoznawanej sprawie, nie zaś w innej, zaś art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. nakłada na Sąd orzekający w danej sprawie obowiązek przytoczenia podstaw prawnych wyłącznie rozstrzygnięcia, które w tejże sprawie zapadło, nie zaś oceny zasadności innych wytoczonych powództw w kontekście obowiązujących przepisów prawa materialnego. Zwrócić dalej należy uwagę, że pozostała podnoszona w apelacji argumentacja koncentruje się na przekonywaniu Sądu orzekającego, iż wierzycelność wnioskodawcy, stwierdzona stanowiącym podstawę dokonania wpisu przedmiotowej hipoteki tytułem wykonawczym w postaci prawomocnego orzeczenia sądowego opatrzonego klauzulą wykonalności, w rzeczywistości nie powstała – a wydane orzeczenie jest wyłącznie efektem nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy o podział majątku i zniesienie współwłasności – ewentualnie że wygasła ona i już nie istnieje, zaś ten z kolei skutek skarżąca wiąże ze swoim wstąpieniem w prawa wierzycieli alimentacyjnych A. D. (1) (subrogacją) i – jak można się domyślać – z dalszym potrąceniem wzajemnych wierzycelności. Dla poparcia tych twierdzeń uczestniczka powołuje dowody z dokumentów, jak również wywodzi, że kwestie te rozstrzygane są w innych postępowaniach sądowych, a sąd wieczystoksięgowy winien zawiesić niniejsze postępowanie z mocy art. 177 § 1 pkt. 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., gdyż od rozstrzygnięcia tych spraw może zależeć wynik postępowania o wpis przedmiotowej hipoteki do księgi wieczystej.

W pierwszej kolejności przypomnieć trzeba powoływany już przez Sąd I instancji (i fundamentalny dla określenia zakresu kognicji Sądu wieczystoksięgowego oraz granic możliwych do poczynienia w tym postępowaniu ustaleń) art. 626⁸ § 2 k.p.c., zgodnie z którym przy rozpoznawaniu wniosku o wpis sąd bada wyłącznie treść i formę wniosku i dołączonych do niego dokumentów oraz treść księgi wieczystej. Należy wskazać, iż badanie treści wniosku polega na sprawdzeniu, czy wniosek został złożony przez osobę legitymowaną do jego wniesienia i czy przytoczone we wniosku okoliczności mogą stanowić podstawę dokonania żadanego w nim wpisu, badanie formy wniosku – na sprawdzeniu, czy odpowiada on wymaganiom formalnym przewidzianym przez przepisy proceduralne, zaś badanie treści księgi wieczystej odnosi się do stanu prawnego nieruchomości (praw jawnych) ujawnionego w księdze. Jeśli chodzi natomiast o badanie dokumentów mających stanowić podstawę wpisu, Sąd wieczystoksięgowy kontroluje to, czy zostały one sporządzone w formie wymaganej przez ustawę dla dokumentów uzasadniających dokonanie wpisu w księdze oraz czy ich treść uzasadnia żądanie wniosku. Zważywszy, że podstawą wpisu hipoteki przymusowej w sprawie niniejszej ma być orzeczenie sądowe, to Sąd winien sprawdzić, w ramach badania jego treści, czy stwierdza ono obowiązek zapłaty długu na rzecz wnioskodawcy, natomiast w ramach badania jego formy wyłącznie to, czy jest ono prawomocne i czy w zakresie obowiązku zapłaty nadano mu klauzulę wykonalności. Art. 109 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1916 ze zm.) wymaga bowiem dla dokonania wpisu hipoteki przymusowej stwierdzenia wierzycelności tytułem wykonawczym, określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym, a orzeczenie sądowe stanowi taki tytuł wówczas, w myśl art. 776 k.p.c. w związku z art. 777 § 1 pkt. 1 k.p.c. gdy jest prawomocne i opatrzone klauzulą wykonalności. Wykluczone jest zakwestionowanie przez sąd wieczystoksięgowy merytorycznego rozstrzygnięcia zawartego w orzeczeniu sądowym przedstawionym jako podstawa żadanego wpisu, gdyż z mocy art. 365 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. każdy sąd jest związany orzeczeniem prawomocnym. Jeżeli więc podstawę wpisu ma stanowić prawomocne orzeczenie sądu, sąd wieczystoksięgowy nie może badać go ani oceniać merytorycznie, a więc nie jest uprawniony do rozważania, czy jest ono zgodne z prawem i skuteczne, ani czy sąd był uprawniony do jego wydania. Podważenie prawomocnego orzeczenia sądu mającego być podstawą wpisu do księgi wieczystej może nastąpić tylko w trybie przewidzianym w

przepisach prawa procesowego, jeżeli jest ono rzeczywiście wadliwe, natomiast sąd wieczystoksięgowy może jedynie dokonać jego kontroli formalnej, czyli ustalić, czy zostało ono opatrzone przez sąd wzmianką o prawomocności lub – jeśli przepisy tego wymagają – klauzulą wykonalności oraz czy z przyczyn technicznych nadaje się do wpisu. Oznacza to, że w niniejszym postępowaniu wyłączona jest możliwość prowadzenia postępowania dowodowego w celu wykazania, że stwierdzona prawomocnym postanowieniem wierzytelność nie istniała w chwili powstania tytułu wykonawczego będącego podstawą wniosku – co w konsekwencji oznacza, że pominięte tu muszą zostać wszelkie wnioski dowodowe, które podnosi skarżąca, twierdząc, że postępowanie w sprawie o podział majątku wspólnego oraz zniesienie współwłasności prowadzone było z naruszeniem prawa i doprowadziło do wydania błędnego rozstrzygnięcia (tak np. w uchwale SN z dnia 4 maja 1972 r., III CZP 25/72, OSNC Nr 11 z 1972 r., poz. 194, w uchwale SN z dnia 4 lipca 1986 r., III CZP 35/86, OSNC Nr 7 z 1987 r., poz. 90, w postanowieniu SN z dnia 1 marca 2017 r., IV CSK 276/16, niepubl., i w wielu innych orzeczeniach).

Bezsporne jest również, że określony w art. 626⁸ § 2 k.p.c. wąski zakres kognicji sądu wieczystoksięgowego powoduje, iż w ramach tego postępowania nie jest dopuszczalne również badanie, czy wierzytelność objęta wnioskiem nadal istnieje, czy też wygasła na skutek zdarzeń, które miały miejsce po jej powstaniu, w szczególności nie sąd ten nie jest uprawniony do rozpoznawania zarzutu dłużnika sprowadzającego się do twierdzenia, że po powstaniu tytułu wykonawczego, stanowiącego podstawę wniosku o wpis hipoteki przymusowej, wnioskodawca figurujący jako wierzyciel w tym tytule w dalszym ciągu pozostaje jego wierzycielem, czy też może wierzytelność ta wygasła z powodu – jak twierdzi skarżąca w sprawie niniejszej – subrogacji i potrącenia, bądź też z innych przyczyn, ewentualnie została przeniesiona na inną osobę w drodze przelewu. Wierzyciel, którego wierzytelność jest stwierdzona tytułem wykonawczym określonym w art. 109 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1916 ze zm.), może na jego podstawie żądać ustanowienia hipoteki przymusowej dopóki ten tytuł istnieje, także wtedy, gdy po jego powstaniu przestał być wierzycielem, zaś kwestionujący jego uprawnienia dłużnik może jedynie w przewidzianym postępowaniu, innym niż wieczystoksięgowe, zwalczać ten tytuł w stosowny sposób (tak np. w postanowieniu SN z dnia 4 września 2008 r., IV CSK 200/08, niepubl. lub w postanowieniu SN z dnia 17 września 2009 r., IV CSK 180/09, OSNC Nr 4 z 2010 r., poz. 56). Powyższe słuszne stanowisko powoduje, że sąd wieczystoksięgowy w sprawie niniejszej nie jest uprawniony także do przeprowadzenia dowodów zgłaszanych przez A. D. (2) na okoliczność nieistnienia czy też wygaśnięcia wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym, której zabezpieczeniu ma służyć wnioskowana hipoteka przymusowa. Nietrafne są zatem wszystkie zarzuty apelacyjne odnoszące się do pominięcia dowodów przez Sąd meriti, gdyż kwestie materialnoprawne w postaci istnienia wierzytelności wnioskodawcy stwierdzonej tytułem wykonawczym – niezależnie od tego, czy według twierdzeń apelującej, wierzytelność ta nie istniała jeszcze przed powstaniem tytułu, czy też wygasła lub uległa umorzeniu dopiero później – nie mogą być badane, a zatem okoliczności, których ustalenie mogłoby ewentualnie zweryfikować taką ocenę prawną skarżącej, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy; uzasadnia to pominięcie dowodów przedstawionych przez uczestniczkę przed Sądami obu instancji. Z tych samych przyczyn na treść zapadłego rozstrzygnięcia nie mogłyby mieć wpływu inne toczące się z inicjatywy A. D. (2) postępowania sądowe, a zatem chybiony jest zarzut naruszenia art. 177 § 1 pkt. 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. Podkreślić należy, że Sąd w sprawie niniejszej nie zajmuje jakiegokolwiek stanowiska co do zasadności twierdzeń i wywodów apelującej w kwestii istnienia jej długu stwierdzonego przedłożonym przez wnioskodawcę tytułem wykonawczym, stwierdza jedynie, że z uwagi na ograniczoną kognicję sądu wieczystoksięgowego do zbadania tych zarzutów nie jest uprawniony – niemniej jednak bez wątpienia uczestniczce przysługuje prawo do dowodzenia swoich racji w innym, przeznaczonym do tego celu postępowaniu, w którym kognicja sądu nie podlega takim ograniczeniom, a jeśli jej argumentacja zostanie przez sąd podzielona i doprowadzi do upadku tytułu stanowiącego podstawę wpisu, otwarta zostanie dla A. D. (2) droga żądania uzgodnienia treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Na marginesie wniosków apelacyjnych zauważyć też trzeba, że sąd wieczystoksięgowy nie może badać prawidłowości nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, a tym bardziej uchylać postanowienia w tym przedmiocie, zaś skarżąca winna skierować takie żądanie do sądu, który klauzulę nadał, o ile wniesienie stosownego środka zaskarżenia jest nadal dopuszczalne; podobne stanowisko należy zająć w przedmiocie żądań dotyczących postępowania egzekucyjnego, gdyż i w tym zakresie właściwy jest nie sąd wieczystoksięgowy, ale organ prowadzący to postępowanie i sąd egzekucyjny.

Biorąc pod uwagę treść powyższych rozważań, stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy w sposób właściwy i bez przekroczenia granic art. 626⁸ § 2 k.p.c. przeprowadził badanie treści i formy złożonego wniosku, prawidłowo ustalił, że dokument powołany jako podstawa wpisu hipoteki przymusowej spełnia przewidziane w art. 109 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1916 ze zm.) przesłanki formalne i treściowe, by taką podstawą skutecznie się stać, jak również – po zbadaniu treści księgi – słusznie przyjął, że nie istnieją przeszkody do dokonania wpisu, skoro osoba, której prawo własności ma być wpisem dotknięte, jest wpisana do działu II księgi wieczystej jako uprawniona [art. 34 zd. I ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1916 ze zm.)]. Prawidłowa ocena kwestii prawnych w tym zakresie na podstawie należycie ustalonego stanu faktycznego skutkować musiała wydaniem rozstrzygnięcia o utrzymaniu w mocy zaskarżonego uprzednio przez uczestniczkę wpisu referendarza sądowego. Orzeczenie będące przedmiotem zaskarżenia jest zatem prawidłowe, a zarzuty apelacyjne bezzasadne, czego konsekwencją jest oddalenie złożonego środka odwoławczego na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.